

Λαμβάνοντες ὑπ' ὅψει τὰς παρατηρήσεις ταύτας, κατέστημεν σόμμερον προσεκτικώτεροι ἐν ταῖς θεωρίαις ἡμῶν ἐπὶ τῶν ἀτομικῶν ἢ φυλετικῶν ἀναλογιῶν τοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ ζῷον· ἀναγνωρίζομεν μὲν βεβαίως ὅτι ὁ ἀνθρώπινος δργανισμὸς κατ' οὐσίαν εἶναι δργανισμὸς ζωῆκος καὶ ὅτι τὰ ἀναφανόντα ἐνιστέ τέρατα δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀποτελέσματα τοῦ ἀταβισμοῦ· ἀλλὰ θὰ ἀπαιτήσωμεν πειθικωτέρας ἀποδείξεις πρὸς τοῦ ν' ἀναγράψωμεν τὰν στενὴν συγγένειαν τοῦ ἀνθρώπου πρός τι τῶν ψωιθμένων ζῷων.

Ἐπιστένετο γενικῶς, πρὸ δὲ διίγων ἐτῶν, ὅτι μετάξυ τῶν συγχρόνων ἀνθρώπινων φυλῶν ὑπῆρχον πολλαὶ παραμείνασαι εἰσέτι ἐν τῇ ἀρχεγόνῳ κατωτέρῳ καταστάσει τοῦ ὀργανισμοῦ αὐτῶν. Ἀλλά, ἐσχάτως, ἀπασαι αἱ φυλαὶ αὗται ἐγένοντο ὑποκείμενον λεπτολόγων ἐρευνῶν, γινώσκομεν δὲ ὅτι αὗται ἔχουσιν δργανισμὸν ὅμοιον πρὸς τὸν ἡμέτερον, ἐνιστέ δὲ καὶ ἀνώτερον τοῦ τῶν θεωρουμένων ὡς ἀνωτέρων φυλῶν· οὕτως, ἢ κεφαλὴ τῶν Ἔσκιμώνων ἢ τῶν κατοίκων τῆς Γῆς τοῦ Πυρὸς ἀνίκει εἰς τοὺς τελείους τύπους. Φυλαὶ τινες ἔχουσι τὰ αὐτὰ κρανία μικρότατα, περίπου ιδομεγέθου πρὸς τὰ τῶν μικροκεφάλων. Ἐν παραδείγματι, οἱ κάτοικοι τοῦ Ἀσκιπελάγους τῶν Andaman (1) καὶ οἱ Vedd τῆς Κεϋλάνης ἔθεωροι θύματαν ὡς μικροκεφάλοι. Ἀκριβεστέρᾳ δῆμως μελέτη κατέδειξε τὰν διαφορὰν τῶν ὑπάρχουσαν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν ἀληθῶν μικροκεφάλων· ἢ κεφαλὴ ἐνὸς Andaman ἢ ἐνὸς Vedd εἶναι λιαν κανονική, μὲν μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι ἀπαντα τὰ μέρη αὐτῆς εἶναι κατά τι μικρότερα τῶν τῶν διαφορῶν τῶν κοινῶν φυλῶν. Αἱ νανοκεφαλαί, ὡς τὰς ἀπεκάλεσα, οὐδεμιαν ἔχουσι τῶν χαρακτηριστικῶν ἀνωμαλιῶν τῶν διακρινουσῶν τοὺς ἀληθῶς μικροκεφάλους.

Μία μόνη φυλὴ διίγονον ἔμελετήθη μέχρι τῆς σόμμερον, αὕτη δὲ εἶναι ἡ τῶν Orangs-Simaings καὶ τῶν Orangs-Cékaī, ἐν τῷ βορειῷ τημάτι τῆς χερσονήσου τῆς Μαλαισίας (2). Ὁ μόνος ἔξερευνητής ὁ εἰδούσας εἰς τὴν ὑπ' αὐτῶν κατοικουμένην ὁρεινήν κχωραν, ὁ γενναῖος Ρόδος Mikloukho-Maklaī, ἐβεβαίωσε τὴν παράτισι μεμονωμένοις ἀτόμοις τῆς φυλῆς τῶν Simaings μικρότητα τοῦ ἀναθήματος καὶ τὸ οὐλόν τοῦ τριχώματος. Εἰς τὰς κώρας ταύτας ἀπεστείλαμεν νέαν ἀποστολὴν πρὸς ἀνθρώποις οὐσίαν τῶν Orangs-Cékaī, ἐσχάτως δὲ ἐλαδον ἐκεῖθεν τὸ πρῶτον κρανίον καὶ τινας βοστεγάκους τριχῶν· ἡ φυλὴ αὕτη εἶναι πράγματι μέλαινα, οὐλόδρομη, τὴν δὲ βραχυκέφαλον αὐτῆς κεφαλὴν λαρακτηρίζει ἢ λιαν μετρία ἐσωτερικὴ κωροπτικής μὴ παρέχουσαν δῆμος τὴν ἐλαχίστην ἔνδειξιν ζῷωντος ἀναπτύξεως.

Οὕτως, ἐν τῷ ζητήματι τοῦ ἀνθρώπου, ἀποκειμένοις καθ' ὅλην τὴν γραμμήν. Ἀπασαι αἱ ἀναλογίες εὑρεύναι ἐπὶ σκοπῷ εὐρέσθεως τῆς συνεχείας ἐν τῇ βαθμιαίᾳ ἀναπτύξει αὐτοῦ ἔμειναν ἀνευ ἀποτε-

(1) Νῆσοι τοῦ Βεγγαλικοῦ κόλπου περὶ τὴν 120 Β. πλάτους καὶ 900 Α. μήκους Παρείσιων. Η. Γ. Β.

(2) Παράκειται τῇ Μελανησίᾳ, ἐκτενομένη ἀπὸ τοῦ Ἰσημερινοῦ πρὸς Νότον. ἀπὸ τῆς 1000—1200 Α. μήκους περίπου, περιλαμβάνουσα δὲ πλήν ἀλλων νήσων καὶ τὰ νότια τημάτα τῶν νήσων Σουματρας καὶ Βορνέου· μᾶλλον Ἀρχιπέλαγος.

λέματος· ὁ προάνθρωπος δὲν ὑφίσταται· ὁ ἀνθρωποπίθηκος δὲν ὑφίσταται· ὁ «διάμεσος κοίκος» παραμένει ἀπλοῦν τῆς φαντασίας ἀποκύπτα.

Ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνθρωπολογία ἀρχεται ἀπὸ τῶν ζωῶν φυλῶν, πρῶτος δὲ σταθμὸς πρὸς ἴδρυσιν τοῦ δύγματος τῆς μεταμορφώσεως ἔσται ἡ ἐρμηνεία τοῦ τρόπου καθ' ὃν ἐμορφώθησαν αἱ ἀνθρώπινοι φυλαὶ καὶ τῶν αἰτίων ἐνεκα τῶν ὄποιων ἀπέκτησαν αὕται τὰς ειδικὰς αὐτῶν ιδιότητας, διητηροῦσαι ταύτοχρονας τὴν κληρονομικὴν μεταδοτικότητα αὐτῶν. Ἰδού τὸ μέλλον πεδίον τῶν ἀγώνων καὶ τῶν ἀνθρωπολογικῶν ἐρευνῶν.

Ἄλλα τὸ πεδίον τούτων κεῖται ἐκτὸς τῶν ὄριων τοῦ ἡμετέρου Συνεδρίου. Ἐκ πρώτης ὅψεως εὐκολώτατον εἶναι νὰ ἐποθέσῃ τις ὅτι κρανίον δολικοκέφαλον μεταμορφοῦται εἰς βραχυκέφαλον, καὶ ἐν τούτοις οὐδεὶς εἰσέτι παρετηρήσει τὸν μεταμορφωσιν φυτῆς τινὸς δολικοκέφαλου εἰς βραχυκέφαλον καὶ ἀντιστρόφως, ἢ τὴν μεταμόρφωσιν μαύρης φυλῆς εἰς φυλὴν ἀρίαν.

Ἡ προϊστορικὴ ἀνθρωπολογία ὀφείλει νὰ ἀνεύρῃ μεθόδους, αἵτινες νὰ εὐκολύνωσι τὴν ἀναγνώρισιν τῶν τύπων τῶν ἀρχαίων φυλῶν καὶ λαῶν καὶ αἵτινες νὰ ἐπιτρέπωσι τὴν ἀνεύρεσιν αὐτῶν παρὰ τῷ συγχρόνῳ ἀνθρώπῳ. Θὰ συνενώθῃ μετά τούτου, παρουσιαζομένης εὐκαιρίας, τὰ δεδομένα ἐπὶ τῶν παραδόξων ἀτομικῶν περιστάσεων, ἐπὶ τῇ βάσει τῶν ὄποιων ἀδύνατον εἶναι νὰ ἀποτελεσθῇ συνεχῆς γραμμὴν ἢ νὰ συντελεσθῇ γενεαλογικὴ τις κλίμαξ, καὶ ἀτινα δέον νὰ παραμείνωσιν ἐν τῇ ἐπιστημονικῇ ἀποθετοῦ μέχρι τῆς ἡμέρας καθ' ᾧ θὰ δυνηθῶσι νὰ εὑρωσι τοὺς διαμέδους κρίκους, δι' ὧν ἔσται δυνατὴν ἡ συνένωσις αὐτῶν εἰς ἔνιαίαν σειράν.

Καὶ πᾶν μείνωμεν πιστοὶ εἰς τὴν ἔνδοξον παράδοσιν, ἥν κατέλειπον οὐδὲν οἱ μεγάλοι ημῶν διδάσκαλοι. Ἡ πλειονότης τῶν σοφῶν, ὡν τὰ ὄντα μεταρράφησαν ἐν ταῖς ἐκθέσεσι τῶν προγενεστέρων Συνεδρίων, ἀπετελεῖτο ἐξ ἀρχαιολόγων. Οἱ Lartet καὶ Dessort, Vorso καὶ Liche, Hozedine καὶ Ciericci, Ouvarov καὶ Romer, οἵτινες θὰ παραμείνωσι τὰ προστατευτικὰ πνεύματα τοῦ ημετέρου Συνεδρίου, ἔδειξαν οὐδὲν πᾶς δέον νὰ ἐργαζώμεθα. Ζητήματα, ὡς, ἐν παραδείγματι, τὸ τῆς ἀνακαλύψας τοῦ καλκοῦ καὶ τῶν μέσων τῆς ἀνταλλαγῆς αὐτοῦ, πρέπει νὰ εἶναι δι' ὑμᾶς προβλήματα μεγίστου ἐνδιαφέροντος.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ ΕΡΩΣ

π. Paul Bourget*

*Ανεμιψησκετο ὅτι εἶχεν ἀλγήσει τὴν καρδίαν τότε, μολονότι μόλις ἐγνώριζεν αὐτήν, —ἐπὶ τῇ αἰρινιδίᾳ μετατροπῇ τῆς περὶ τῆς κ. Ὁδρῆ τέως ὑπαρχούσης γνώμης, —μεταβολῆς καὶ ἐν αὐτῷ γενομένης. Ἐν τούτοις ὅσον ἀφορᾷ εἰς αὐτὸν εἶχεν ἀπο-

(*) Ἰδε ἀριθμ. 2 σελ. 30—31.

μείνει συνάρμα και αἰσθημα μεγίστου ἐνδιαφέροντος σχετιζόμενον πρὸς τὸ ζῶν αἰνιγμα τοῦ γυναικείου ἑκείνου χαρακτῆρος. Πάντα ταῦτα και ὡς εἰκόνες και ὡς ιδέαι διηῆθον μετὰ τῆς ταχύτητος ὄντερου τὸν νοῦν τοῦ Ἡλία, ἐν φ' ἐφ' ὅσον ἥδυνκτο ἔξηκολούθει ν' ἀπαντᾷ εἰς τὸν Γεράρδον, ὅστις ἔζητει πληροφορίας περὶ τῶν ἀλλοτε συναδέλφων αὐτοῦ. Κατ' ἑκείνην τὴν στιγμὴν ἔφθασαν εἰς τὴν γωνίαν τῶν ὄδων Βαρέων και Μπαρμπέ Δεζούη. «Ἐμεινες πιστὸς εἰς τὴν ἀρχαῖαν σου κατοικίαν, εἶπεν αὐτῷ ὁ Γεράρδος. Κ' ἐγὼ ἔζητησα ἐν μικρὸν μέγαρον ἐδῶ εἰς αὐτὴν τὴν συνοικίαν, εὗρον ὅμως κατέλληλον δι' ἡμᾶς εἰς τὴν ὄδὸν Βαλζάκ... Θὰ ἔλθης νὰ μᾶς ιδῃς;» προσέθηκε λαμβάνων ἐκ τοῦ χαρτοφύλακίου του ἐπισκεπτήριον, ὅπερ ἔτεινε πρὸς τὸν Ἡλίαν. «Ἡ κυρία δὲ Βέλδ θὰ εὐχαριστηθῇ ὑπερβαλλόντως νὰ σᾶς ἐπιχνίδῃ, εἰπὶ βέβαιος περὶ τούτου, και ἐγὼ εἰμαι ὁ αὐτὸς φίλος σου, ὡς και κατὰ τὴν ἀρχαῖαν ἐποχήν, δὲν ἔχει οὕτω;...» Και λέγων ταῦτα ἔσφιγξε τὴν χείρα τοῦ Ἡλία διὰ τῆς ἀποτόμου πως ἑκείνης χειρονομίας, ἡτις προσιδίαζεν αὐτῷ. Ο Λαυρέντιος ἀπήντησε δι' ἐνὸς «μάλιστα» τόσον καταφατικού και ἔγκαρδίου ὅσον και ἡ ἐρώτησις, εἶτα δὲ ἀπεγχωρίσθησαν. «Κυρία δὲ Βέλδ; ἀνελογίζετο ὁ Ἡλίας μετὰ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας ἀρχόμενος νὰ ἐνδύηται διὰ τὸν ἐσπερινὸν περίπατον αὐτὸν ἡτο τὸ οίκογενειακόν της ὄνομα: Κλάρα δὲ Βέλδ, ξρι ὁ Γεράρδος ἡτο εἰλικρινῆς προσκαλῶν με νὰ μεταβῶ εἰς τὸν οἰκόν των... Πῶς ὅμως αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος δύναται νὰ εἰναι ἡσυχος εἰσάγων οὕτω ξένον ἐν τῇ μοναχίᾳ τῆς εὐτυχίας των; Όποιαν ἔρχεται μοι κάμηνον ποδοδοχήν; Διατέ μὲ ἐπλησίασενέχων τὴν φυσιογνωμίαν φίλου εὐτυχοῦς; διατί ἀνασυνιστᾶ ἀρχαῖας σχέσεις, δταν αἱ ἀρχαῖαι αἵται σχέσεις δύνανται νὰ ἀποδῶσι θυνάσιμοι δι' αὐτόν; Πῶς ἐτόλμησαν νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς Παρισίους ἐν φ' κινδυνεύοντες νὰ συναντήσωσι τοσαῦτα παλαιὰ βλέμματα; Ἡ γυνὴ ἑκείνη τὴν ὄποιαν ἐγνώρισαν τόσον αἰδημόνως ἐπιφυλακτικήν, ἀπέβαλε λοιπὸν πάσσων τὴν λεπτότητα αὐτῆς; Εἰναι ἔρχεται εὐτυχίας;» Πάσαι αἵται αἱ ἐρώτησεις προέβαλλον πρὸ τοῦ νεκροῦ ἀνδρὸς ἀρ' ἔκυπον και ὡς συγκεχυμένα δεδομένα προβλήματος ψυχικοῦ, ὅπερ ὑπέθετε μᾶλλον ἡ ἔθλεπε καθηρῶς. «Ἐπειτα ἔλεγε καθ' ἔκυπον: «Ναί· εἰναι βέβαιον ὅτι εἰναι εὐτυχίας, διότι ζῶσι, ζῶσι... ἀλλὰ πῶς;...». Και τὸ «πῶς;» τοῦτο συνάδευσεν αὐτὸν εἰς τὴν οἰκίαν εἰς ἣν μετέβαινεν ὅπως δειπνήσῃ μετ' αἰσθήματος ἀνίκης, ἣν δὲν ἥδυνθη νὰ κατανικήσῃ τὴν ἐσπέραν ἑκείνην μεθ' ὅλους τοὺς μαρμαρίνους ω̄μους τῶν κυριῶν και τὰ ἐκκεντρικὰ ἀνέκδοτα, ἀπερ διηγεῖτο εὐτράπελός τις τοῦ συρμοῦ. Ποσάκις ὅμως εἶχε παραστῆ εἰς συναναστροφάς και ἀκούσει παρομοίας ιστορίας! Αἱ συναναστροφαὶ τὸν ἐπλησσον, ὡς κακῶς συντεταχμένη ἐφημερίας, ἀναγνωσκομένη ἀπαξ και δις και τρις ἀπό τοῦ τίτλου μέχρι τῶν εἰδοποιήσεων πλησση ταξιειδιώτην κεκλεισμένον ἐν σιδηροδρομικῇ ἀμάξῃ.

«Τὴν ἀληθεία, ἔλεγε καθ' ἔκυπον ἐπανερχόμενος οἴκοι τὰ μεσάνυκτα ἐστενοχωρημένος μέχρι πνιγμοῦ ὑπὸ τῆς μονοτονίας τῶν συγδικλέξεων, ἐκνὴ καρία Ὁδρῆ ἐγκατέλιπε τὰ πάντα διὰ νὰ μὴ μεταβῇ πλέον εἰς αὐτὰς τὰς συναναστροφάς, ἃς τὴν κατηγορῆ, ὅστις θέλει, ἐγὼ ὅμως τὴν ζηλεύω διὰ τοῦτο...». Και μειδιῶν ἐπὶ τῇ ἐλαχρῷ ταῦτη σκέψει ἐθεσάνιζεν ἀκουσίως ὅλως τὰς διαφόρους ὑποθέσεις, ἃς αὐτὸς οὕτος ἐσχημάτισεν ἐπὶ τοῦ μυστηρίου τῶν σκέσεων τῆς Κλάρας και τοῦ Γεράρδου.

Οι ἡθικολόγοι παρετίθησαν πολλάκις,—χωρὶς ἐν τούτοις νὰ κατορθώσωσι νὰ διαζωγραφήσωσι καλῶς τὸ πρᾶγμα και ὄρισωσι τὰς αἰτίας,—τὸ ἔζησ ὅτι, ἐξ ὅλων τῶν πτυχῶν ἡμῶν ἡ περιέργεια θνήσκει ἡ τελευταία, μάλιστα δὲ ἐκτρέφεται και παχύνεται, ἐξ ἑκείνου ὅπερ τὰ ἀλλα πάλι ἀπολλύσιν· διότι ποὺ στρατολογεῖ τὸν μεγαλείτερον ἀριθμὸν τῶν πιστῶν αὐτῆς; Μεταξὺ τῶν γερόντων και τῶν ἐστερημένων αἰσθημάτων ψυχῶν. Έκεῖνοι τῶν ὄποιων ὁ βίος εἶναι λίαν ζωηρὸς δὲν ἔχουσι καριόν νὰ ἐρευνῶσι και ἔξετάζωσι τὰς πράξεις ἐνὸς ἀδικφόρου. Έξαν ὁ Ἡλίας Λαυρέντιος δὲν εἶχε τὴν καρδίαν αὐτοῦ προσωρινῶς κενήν και διαθέσιμον, θὰ ἐσκέπτετο ἡτον ἐπιμόνως τὴν κυρίαν δὲ Βέλδ κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑθδούμαδος, ἡτις ἐπηκολούθησε τὴν μετὰ τοῦ Γεράρδου συνέντευξίν του. Ἐν πάσῃ ὅμως περιπτώσει οὐδὲν κακὸν αἰσθημα ἀμυδρᾶς ἐλπίδος ἐπιτυχίας ἀνεμιγνύετο εἰς τὰς σκέψεις αὐτοῦ ταῦτας, τοῦτο δὲ ἀποδεικνύει πόσον ὁ ἀνήρ οὕτος ἔμεινε νέος μολονότι οὐκ ὀλίγον διήνυσε βίον. Ἐν τῇ περιεργίᾳ, ἣν ἐνέπνεεν αὐτῷ ἑκείνη, ἣν ἐγνώρισεν ὡς κυρίαν Ὁδρῆ δὲν περιεκλείστη ἡ κακοήθης ἐρώτησις, «διατέ νὰ μὴ εἰμαι ἐγὼ εἰς τὴν θέσιν του;...», ἐρώτησις ἐκδηλοῦσα τὸν μυστικὸν ψίθυρον τῶν πλείστων ἐξ ἑκείνων οἱ ὄποιοι συναναστρέφονται γυναικα περὶ ἡς εἰσὶ βεβαίότατοι δτι ἡμαρτεν. Και ὅμως—διότι καρδία εύκινθητος ἔτι τυγχάνουσα ἀφθονεῖ παρομοίων ἀντιθέσεων,—έξαν μὴ ἀνεμιψηνήσκετο τῶν ὥραίων μαύρων ὄρθικλμῶν, τοῦ θείου μειδιάματος, τῆς χαριέστης ὑπερηφανείας τῆς Κλάρας δὲν θὰ ἔκρουε τόσον ταχέως τὴν πύλην τοῦ μεγάρου, ὅπερ ὁ φίλος αὐτοῦ κατέφει κατὰ τὴν ὄδόν Βαλζάκ. Ο Λαυρέσ εἶχεν εἶπεν αὐτῷ: «Θὰ μ' εὑρης πάντοτε πρὸ μεσημβρίας...». Ήτο λοιπὸν μόλις ἡ ἐνδεκάτη. Ο Ἡλίας δικαίουσας πεζὴ κατὰ μῆκος τὴν δενδροστοιχίαν τῶν Ἡλυσίων, ἡτο διατεθεψένος νὰ ἐρμηνεύσῃ κατὰ τὸν ροῦν τῶν σκέψεων αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ἀπαγχολούντος αὐτὸν προθητικούς πάσταν παρατηρησιν, ἡτις ἡγίνετο αὐτῷ. Η ὅπωσοῦν παράδοξος φυσιογνωμία τῆς ὄδου, ἣν ἔξελέξκτο ὁ Γεράρδος πρὸς κατοικίαν, ἐγένετο αὐτῷ πρώτη ἀφορμὴ εἰς σκέψεις. Η ὄδος ἑκείνη Βαλζάκ, όλλοτε ὄδός του Μύλου Μπαζάν, ως ἐκ τοῦ ἀρχαίου κήπου τῶν ἐκκεντρικοτήτων Μπαζάν, ἐπὶ τοῦ γηπέδου τοῦ ὄποιον ἀνεψηγη κατὰ τὸ 1825, μετονομασθεῖσα εἶτα δενδροστοιχία Εύτυχίας ἐκ τοῦ κυρίου ὄνοματος κυρίας τινος Ἀμελέν, συζύγου ἐνὸς

τῶν ἐπὶ τῆς δενδροστοιχίας ἔκεινης ἴδιοκτητῶν, ὁφελεῖται τὴν νῦν ὄνομασίαν αὐτῆς εἰς τὸ γεγονός ὅτι ὁ συγγραφεὺς τοῦ Πατρὸς Γκορὸς ἀπέθανεν ἐν αὐτῇ κατὰ τὸ 1850· αἱ δικαιούσεις τοῦ ἑδράφους καθιστῶσιν αὐτὴν δυσδιάβοτον ἐκ τοῦ πρὸς τὰ Ἡλύσια μέρους. Ἐν τῷ τμήματι ἔκεινῳ τῆς ὄδοις ὑψοῦνται πολλαὶ μετ' ἐπίπλων οἰκίαι, ἡς, ὡς ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν αὐτῶν μαρτυρεῖται, κρητοῦσιν ἄγγλοι ξενοδόχοι καὶ κατοικοῦσιν ἀποκλειστικῶς ἄγγλικαὶ οἰκογένειαι. Ἀλλαὶ λέξεισιν, οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ εἰσὶν ἀπόντες καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν, διότι ὁ εἰς Παρισίους ἐρχόμενος Ἄγγλος ἔξερχεται τοῦ δωματίου αὐτοῦ τῇ ὄγδοῃ πρωινῇ ὥρᾳ, καὶ ἐπιστρέφει εἰς αὐτὸν μόνον κατὰ τὴν νύκταν· εἰς τὸ ἀπότομον λοιπὸν τῆς ἀνωφερέας ἡ εἰς τὴν παρουσίαν τῶν ἐρήμων ἔκεινων ξενοδοχείων ἀποδοτέον τὴν γκλήνην τοῦ τμήματος ἔκεινου τῆς ὄδοις, ἡτις ἀνέρχεται οὕτω μέχρι τῶν ὄδῶν τοῦ λόρδου Βύρωνος καὶ τοῦ Σατωρίανδου. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι οἱ διαβάζται ἔκει εἰσι σπάνιοι, ὡς συμβαίνει ἐν ἐγκαταλελευμένῃ πλατείᾳ ἐπαρχίας. Ὁ Ἡλίας Λαυρέντιος, ἐν τῇ ὑπὸ τοῦ φίλου του προτυμήσει τῆς γαληνίου ἔκεινης γωνίας ἐν μέσοις τοῖς Παρισίοις τῆς πολυτελείας διείδε τάσιν, ἀφ' ἐνὸς μὲν πρὸς ἀνάγκην ἀποχωρήσεως ἐκ τοῦ θορυβόδους κέντρου, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐπιθυμίας πρὸς ἐπιστροφὴν εἰς τὸν θορυβόδην βίον. Καὶ αὐτὸν τὸ μέγχρον κείμενον, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀνωφερέας, ἔγωρίζετο ἐκ τῆς ὄδοις διὰ κήπου. "Οτε ὁ Ἡλίας ὥθησε τὸ φύλλον τῆς αὐλείου πύλης, ἀντήγησεν ἡλεκτρικὸς κωδωνίσκος, ἐφάνη δὲ ὁ θυρωρὸς ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ δωματίου αὐτοῦ, ὅπερ κατείχει τὴν μίαν τῶν πλευρῶν τοῦ κήπου, ἐνῷ ἡ ἄλλη ἡνὶ ὁρίσμενη ὡς ἵπποστάσιον.

Κατ' ἔκεινην τὴν στιγμήν, ἵπποκόμος ἡσχολεῖται εἰς τὸ νὰ ἀφαιρῇ τὰ φύλαρχα ἵππου, τοῦ ὄποιού ὁ ἰδρὼς ἐμχρτύρει ὅτι εἴχε δικινύσῃ μακρὰν ὄδον. «Ο Γεράρδος ἔξηλθε, βλέπω, σήμερον τὸ πρωΐ, καὶ μόνος . . .» ἐσκέψατο ὁ Ἡλίας τὸν ὄποιον ἡ ὀξυτάτη περιέργεια ὥθησε νὰ ἐπιθεωρήσῃ ἀμέσως τὸν οἶκον. Ἡτο κατοικία δυόροφος, ἡς προέκειτο περιστύλιον, καθ' ὅλον τὸ μῆκος τῆς προσύψεως ἔκτεινόμενον. Τελωτὸν μακρὸν ὡς τὸ περιστύλιον ἐσγημάτιζεν εἰδός τι ἰδίου πρὸς περίπατον χώρου. Εἰς τὰ δύο αὐτοῦ ἄκρα διηνοίγοντο δύο θύραι. Ἡ ἀριστερὴ κειμένη, δι' ἣς ὁ ὑπηρέτης εἰσῆγαγε τὸν Ἡλίαν ἀφοῦ διεβίβασεν ἐπισκεπτήριον αὐτοῦ εἰς τὸν Γεράρδον, μετεσγημάτιζε τὸ ἰσόγαιον πάτωμα εἰς διαμερισματικῶς ἀνεξήρτητον. Ἐνῷ ἡ δεξιὴ κειμένη, ἔσωθεν κλεισμένη, ἐδείκνυε τῷ παρατηροῦντι κλίμακα ἐπεστρωμένην τάπητι καὶ ἐξυπηρετοῦσκαν τοὺς δύο ἀνωτέρους ὄρόφους. Τὸ περίτροχον τοῦτο δεῖγμα χωρισμοῦ βίου παρέστηεν εἰς τὸν ἐπισκέπτην ἰσχυρότερον ἐνδιαφέρον, αὐξῆσαν ἔτι μᾶλλον ἐπὶ τῇ ὅψει τοῦ δωματίου εἰς ὃ εἰσῆλθεν ἀφοῦ διῆλθε σκοτεινὸν διέδρομον. Ἡν ἔκει ὁ κοιτῶν τοῦ Γεράρδου. «Μὲ συγγραφεῖς, εἶπεν οὗτος, διότι σὲ ὑποδέχομαι ἐδῶ, διότι ἔξερχομαι ἀπὸ τὸ λουτρόν . . . εἶμαι συνειθισμένος

νὰ κάμνω πάντοτε ψυχρολουσίαν μετὰ τὴν ἴππασίαν . . . εἶναι ὁ κανὼν τῆς ὑγιεινῆς μου. Νομίζω ὅτι θ' ἀποθένω ἐξ ἀλλαγῆς μεταξύ της ζωηρᾶς ἐν τοῦ ζωογόνου ἀέρος καὶ τοῦ λουτροῦ φυσιογνωμίας. Αἱ ἐλάχισται κινήσεις τοῦ σώματος ἔκεινου ἀπεκάλυπτον τὸν σθεναρὸν ἀνδρα, φύσει γεννηθέντα ὄπως εὐκόλως προσκίνηται εἰς γενναίας φυσικάς διπλάνας, ἐνῷ αὐτὸς εἴχε τὰ μέλη λεπτά, τὸ δὲ νευρικὸν αὐτοῦ σκρειόν ἦν πεπλασμένον διὰ τὸν φεβασμὸν καὶ τὸ πάθος. Καὶ ἔξετάζων τὸν κοιτῶν ἐσκέπτετο ὡς ἔξης. «Τοτερον ἀπ' αὐτὰ ποῦ βλέπω, εἶναι δυνατὸν νὰ κρίνῃ τις τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς ἴδιοσυγκράσεις;»

Α. ΓΡΑΜΜΑΤΟΠΟΥΛΟΣ.

(Ἀκολουθεῖ).

Η ΑΡΑ ΤΟΥ ΦΑΝΤΑΣΜΑΤΟΣ.

"Ηδη ὁ μέλας τῆς νυκτὸς πέπλος τὴν ὑπνώτουσαν φύσιν περιεκάλυπτε καὶ ἡ ἀραιὰ τοῦ ἀνέμου πνοή, μετὰ τοῦ ρύθμου τῶν κυμάτων μελαγχολικὴν ἀρμονίαν ἀποτελοῦσα, τὸν ὑπνον αὐτῆς ἔβακυλιζε. Ἐν τῷ κατωτάτῳ ὄρόφῳ τοῦ ἐπὶ τῆς γραφικῆς παράλου ἰδρυμένου οἰκίσκου ἔκπαιεν ἀμυδρὸς λύχνος, λάμπων ὡς δικρυόεις ὁρόφων ἐν μέσῳ τῆς σκοτίας· καὶ μελανόπεπλος ὡς ἡ νύξ, ὧχρεὶς ὡς τοῦ λύχνου τὸ φῶς, μητρικὴ ἀπέναντι παιδικῆς κοιτίδος καθημένη ἔριπτεν ἐπ' αὐτῆς τὸ βλοσυρὸν βλέμμα της. Ἐν τῇ κοιτίδι ἔκεινη ἀγγελόμορφος πενταέτις κόρη τὸν γλυκὺν τῆς ἀγνότητος ὑπνον ἐκάθευδεν, ἐνῷ οἱ λευκόπτεροι ὄνειροι ἀνωθεν κύτησεν ὁρίζομενοι, ἐρρωτον ἐπ' αὐτῆς ἀφέτως λαμπυρίζούσας φενέδας χρυσοῦ καὶ ἀνθη ἐντὸς μαργαρῶν λειμώνων βλαστήσαντα. Κοιμοῦ, κοιμοῦ, παιδίον, ἀγνὲ ἄγγελε ἀρτί κατελθὼν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἔτι τῆς πολυταράχης τοῦ βίου σκηνῆς εύρισκόμενε· καὶ ὡς ἡ ἐσπερία κύρρως βικυκλίζει τὰ ρόδα κλίνοντα τὴν καλλιγραφίαν κάρπαν ἐπὶ τοῦ στελέχους των, οἱ χρυσοὶ ὄνειροι ἢς βικυκλίζωσι τὸν χρόνοντιν ὑπνον σου . . . Ἀλλ' οὐχί! τρέμε δύστηνον ρόδον . . . ἰδού ἡ λαϊλαψ ἀγρίως ἐγγύς σου μυκωμένη ἀπειλεῖ νὰ σὲ καταρρίψῃ τοῦ δροσοβλήτου στελέχους σου. Ἰδέ την, εἶναι ἔκει ἡ λαϊλαψ, παρὰ τὴν κοιτίδα σου, καὶ ἔχει μορφὴν γυναικίδας . . . εἶναι ἡ μητρικὴ σου. Καὶ ἡ μητρική, ἡ βλοσυρῶπις γοργών, ἔχουσα τὴν ψυχρὸν καλλονήν μαρμαρίνου ἀγάλματος, ἐγερθείσα, ἔκυπτεν ἡδη ἐπὶ τοῦ λίκνου, ἐνῷ ἡ μεγεθυνομένη αὐτῆς σκιά, πίπτουσα ἐπὶ τοῦ τοίχου, παρίστα μορφὴν ἀπειλητικοῦ φάσματος. Εἰς τὴν ἐκ τοῦ σύνεγγυς θέσιν τοῦ μειδιῶντος Χερουβίμ, ἐν μέσῳ τῶν ὄνειρων, αἱ ὄφρεις αὐτῆς